

LUCINDA RILEY

CELE ȘAPTE SURORI

SORA PERLĂ
POVESTEA LUI CECE

Traducere din limba engleză și note
GABRIELA GHIRCOIAȘ

LITERA
București

CECE

Decembrie 2007

Capitolul 1

N-o să uit niciodată locul în care mă aflam și ceea ce făceam în momentul în care mi-a ajuns la urechi vestea morții tatei, mi-am spus în sinea mea, în vreme ce mă uitam pe fereastră la negura nopții. Sub mine, apăreau intermitent ciorchini de luminițe care pâlpâiau și indicau o așezare umană, fiecare în parte reprezentând o viață, o familie, un grup de prieteni...

Simțeam că nu mai aveam nimic din toate astea.

Parcă vedeam lumea pe dos, pentru că luminile de sub avion semănau cu stelele de pe cer, doar că erau mai puțin strălucitoare. Asta mi-a adus aminte de unul dintre profesorii mei de la facultatea de arte, care-mi spusese mai demult că pictam ca și cum nu vedeam ce se afla în fața mea. Avea dreptate. Nu vedeam. Imaginile se formau în mintea mea, nu în realitate. De multe ori nu luau forma unui animal, mineral sau chiar pe cea umană, dar erau puternice și simțeam întotdeauna că eram datoare să le duc până la capăt.

Tot așa am făcut și cu mormanul de chestii pe care le adunasem de prin gropile de gunoi din jurul Londrei și pe care le dusesem în studioul meu din apartament. Săptămâni întregi îmi forțasem mintea cum să pun piesele cap la cap. Era ca și cum aș fi compus un cub Rubik gigantic, cu toate că ingredientele brute erau o canistră de benzină care mirosea urât, o sperietoare de ciori Guy Fawkes¹, o

¹ Guy Fawkes a întruchipat unul dintre cei mai admirați rebeli ai tuturor timpurilor. Masca atribuită lui a devenit un simbol al celor care se opun abuzurilor regimurilor politice. A fost membru al grupului care a pus la cale Complotul prafului de pușcă în 1605, tentativă de asasinat împotriva regelui Iacob I al Angliei.

anvelopă și un târnăcop de metal ruginit. Mutam constant piesele și totul era bine până în momentul în care adăugam ultima piesă vitală, care, de fiecare dată, oriunde o așezam, părea să strice ansamblul.

Mi-am lipit fruntea încinsă de geamul rece, singurul care ne despărțea, pe mine și pe ceilalți pasageri, de asfixiere și de moarte sigură.

Cât de vulnerabili suntem...

Nu, CeCe, m-am dojenit aspru, în timp ce mă cuprindea panica, *te vei descurca fără ea, poți.*

M-am străduit să mă întorc cu gândul la Pa Salt, pentru că, având în vedere frica mea cruntă de avion, gândul la momentul în care aflasem că murise, în mod ciudat, mă liniștea. Dacă se întâmpla ce era mai rău și picam cu avionul și muream toți, cel puțin îl aveam pe el să mă aștepte de cealaltă parte. În fond, el ajunsese deja acolo și singur, cum o facem toți.

Tocmai îmi trăgeam blugii pe mine când mă sunase sora mea mai mică, Tiggy, ca să-mi spună că murise Pa Salt. Dacă privesc în urmă, sunt destul de sigură că n-am înțeles mai nimic din ce-mi spusese. Nu mă gândeam decât cum să-i spun lui Star, care îl adorase pe tatăl nostru. Știam că va fi complet devastată.

Și tu l-ai adorat, CeCe...

Așa e. Fiindcă rolul meu în viață era să-mi protejez sora mai vulnerabilă, care, de fapt, avea cu trei luni mai mult ca mine, dar căreia îi era greu să vorbească și atunci vorbeam eu în locul ei. Îmi reținusem sentimentele, mă încheiasem la blugi și mă dusesem în sufragerie să-i dau vestea.

Nu spusese nimic, doar plânsese în brațele mele. Făcusem tot posibilul să-mi țin lacrimile în frâu. Pentru ea, pentru Star. Trebuia să fiu puternică pentru că avea nevoie de mine.

Asta se întâmpla atunci...

– Doamnă, aveți nevoie de ceva?

Asupra mea plana un nor de parfum dulceag. Am ridicat privirea spre însoțitoarea de zbor care se aplecase peste mine.

– Ăă... nu, mulțumesc.

– Ați apăsător pe buton, a șoptit ea insistent, arătând spre ceilalți pasageri, care dormeau.

În fond, era patru dimineața după ora Londrei.

– Scuze, i-am răspuns și eu în șoaptă, în timp ce-mi retrăgeam cotul de pe butonul care o alertase.

A dat din cap într-un fel care mi-a amintit de una dintre profesorele mele, care mă văzuse cu ochii deschiși în timpul rugăciunii de dimineață, la școală. Apoi a dispărut în vizuina ei, foșnindu-și costumația mătăsoasă pe drum. Am făcut tot posibilul să mă așez comod și să închid ochii, ca să pot dormi și eu, asemenea celor aproximativ patru sute de suflete care reușiseră să eludeze oroarea de a zbura într-un tub de aluminiu. Ca de obicei, m-am simțit un intrus în mulțimea din care nu făceam parte niciodată.

Evident, aș fi putut să iau bilet la clasa business. Încă aveam bani din moștenirea primită, dar nu suficienți cât să vreau să-i arunc pe câțiva centimetri de spațiu în plus. Cea mai mare parte din bani se dusesse pe apartamentul fercheș pe care-l cumpărasem pentru mine și Star la Londra. Crezusem că asta își dorea, o casă ca lumea, ca să fie fericită, dar numai asta nu se întâmplase.

Și acum eram aici, cam în aceeași zonă în care mă aflasem și anul trecut pe vremea asta, când stătusem alături de sora mea la clasa economică și zburam spre Thailanda. Numai că, de data asta, Star nu era cu mine, iar eu nu alergam către ceva, ci de ceva.

– Doriți micul dejun, doamnă?

Am deschis ochii amețită și dezorientată și m-am uitat la aceeași însoțitoare de zbor care venise la mine în toiul nopții. Am văzut că toate luminile din cabină erau aprinse și unele obloane ridicate, dincolo de care vedeam nuanța roz a zorilor.

– Nu, mulțumesc, doar cafea. Neagră, vă rog!

A încuviințat și s-a retras, iar eu mă întrebam de ce mă simțeam vinovată să cer orice, când doar plăteam pentru toate astea.

– Încotro?

M-am întors spre vecinul pe care până atunci nu-l văzusem decât din profil și, chiar și-așa, nu vedeam decât un nas, o gură și o șuviță de păr blond care-i ieșea de sub gluga neagră. Acum mă privea cu

toată fața. Nu cred că avea mai mult de optsprezece ani. Pe frunte și pe bărbie încă i se vedeau urmele acneeii adolescente. Mă simteam ca o pensionară pe lângă el.

– Bangkok, apoi Australia.

– Fain, a comentat el, în timp ce s-a apucat să înfulece din necomestibila omletă cu bacon ars și o chestie roz care trecea drept cârnat, așezate pe o tavă, ca la cantina închisorii. Mă duc și eu acolo până la urmă, dar mai întâi vreau să văd Thailanda. Am auzit că Full Moon Parties¹ sunt foarte tari.

– Așa e.

– Ai fost?

– De câteva ori, am răspuns, după ce întrebarea lui a făcut să-mi revină o sumedenie de amintiri.

– Pe care mi-o sugerezi? Am auzit că cea mai tare e Ko Pha Ngan.

– N-am mai fost de foarte mult timp la asta, dar am auzit că acum e de-a dreptul magnifică, probabil că vin câteva mii de oameni. Locul meu preferat e plaja Railay din Krabi. E mai multă răcoare acolo, dar depinde ce-ți dorești.

– Am auzit de Krabi, a spus el, făcând eforturi să mestece cârnatul. Mă întâlnesc cu prietenii mei la Bangkok. Oricum mai sunt câteva săptămâni bune până la luna plină ca să ne hotărâm. Te întâlnești cu prietenii tăi în Oz?

– Da, am mințit.

– Și te oprești o vreme în Bangkok?

– Doar o noapte.

Îi percepeam entuziasmul în timp ce avionul își începea coborârea pe aeroportul din Suvarnabhumi, iar însoțitoarele de zbor ne ofereau nouă, prizonierilor, setul cunoscut de instrucțiuni. *Ce glumă*, mi-am spus și am închis ochii în încercarea de a-mi potoli pulsul agitat. Dacă pica avionul, muream pe loc, fie că măsura era ridicată sau nu. Bănuiam că ne tot repetau asta ca să ne facă să ne simțim mai bine.

Avionul a aterizat așa de ușor, încât nici nu m-am prins că eram la sol până când nu au anunțat în difuzoare. Am deschis ochii și

¹ Petrecerile de lună plină

m-am simțit triumfătoare. Trecusem cu bine de un zbor lung și supraviețuisem ca să-mi spun povestea. Star ar fi fost mândră de mine... dacă îi mai păsa vreun pic.

Am trecut de vamă, mi-am luat bagajul de pe bandă și m-am îndreptat spre ieșire.

– Distracție plăcută în Oz! mi-a urat vecinul adolescent, care m-a prins din urmă. Amicul meu zice că jungla e o nebunie acolo, că vezi păianjeni cât farfurie. Pe curând!

Mi-a făcut cu mâna și a dispărut în mulțime. L-am urmat afară ceva mai încet și valul de căldură care-mi devenise familiar m-a învăluit. Am luat autobuzul spre hotelul la care-mi rezervasem cameră, m-am cazat și am luat liftul spre cameră. Mi-am dat rucsacul jos de pe umeri și m-am așezat pe cearșafurile albe, cu gândul că, dacă aș avea un hotel, le-aș oferi oaspeților cearșafuri negre, ca să nu vadă petele altor trupuri, așa cum se vad pe cele albe, oricât le freci.

Erau multe lucruri pe lumea asta care mă lăsau mască, reguli pe care cineva le făcuse la un moment dat, probabil cu mult timp în urmă. Mi-am scos bocancii și m-am întins pe pat, știind că puteam fi oriunde în lumea asta și mă ofticam. Aparatul de aer condiționat zumzăia deasupra mea. Am închis ochii și am încercat să dorm, dar nu-mi stătea capul decât la faptul că, dacă aș fi murit atunci și acolo, nu ar fi știut nimeni.

Am înțeles atunci ce era singurătatea. Parcă mă rodea pe dinăuntru și totuși, în același timp, simțeam un mare gol. Am clipit printre lacrimi. Cu toate că nu eram eu aia care să plângă, lacrimile nu mai conteneau, așa că până la urmă pleoapele nu au mai rezistat presiunii, ca un dig care stătea să se prăbușească.

Poți să plângi, CeCe, pe bune...

Am auzit în mintea mea vocea calmă a lui Ma și mi-am adus aminte că îmi spusese asta atunci când căzusem din copac la Atlantis și îmi luxasem glezna. Îmi mușcasem buza atât de tare, încât îmi dăduse sângele, doar pentru că nu voiam să fiu un copil plângăcios.

– I-ar păsa, am murmurat deznădăjduită.

Apoi m-am întins spre mobil ca să-l deschid și să-i scriu lui Ma unde mă aflu. Îmi era totuși teamă să văd vreun mesaj de la Star

sau, mai rău, să nu văd niciunul. Știam că asta chiar o să mă frângă, așa că am aruncat telefonul pe pat și am încercat să deschid ochii din nou. Dar apoi mi-a apărut imaginea lui Pa și am rămas cu ea în spatele pleoapelor.

E important ca tu și Star să vă faceți fiecare prietenii ei și, în aceleași timp, să vă aveți și una pe alta, CeCe...

Îmi spusese asta exact înainte să mergem împreună la Universitatea din Sussex, iar eu mă supărasem pentru că n-aveam nevoie de nimeni și nici Star. Sau cel puțin așa crezusem, că n-avea. Apoi...

– Of, Pa, am suspinat, e mai bine acolo sus?

În ultimele câteva săptămâni, în vreme ce Star îmi sugera foarte clar că nu mai voia să fie cu mine, mă trezeam de multe ori vorbind cu Pa. Moartea lui nu părea deloc reală și încă îl simțeam aproape de mine cumva. Cu toate că pe dinafară eram la polul opus lui Tiggy, cealaltă soră care credea în toate chestiile spirituale dubioase, exista în mine o parte stranie care știa și simțea lucruri... în stomac și în vise. De multe ori mi se părea că visele îmi erau mai reale și mai vii decât atunci când mă trezeam – era ca și cum mă uitam la un serial la televizor. Alea erau nopțile bune, pentru că aveam și coșmaruri, precum cele cu păianjeni imenși.

M-am cutremurat când mi-am adus aminte de ultimele cuvinte pe care mi le adresase vecinul din avion la despărțire. Doar nu erau cu adevărat cât farfuriile în Australia, nu?

– Isuse Hristoase!

Am sărit din pat ca să pun frâu gândului și m-am dus la baie ca să mă spăl pe față. Mi-am privit reflexia și, cu ochii roșii și umflați de plâns și cu părul îmbâcsit după lunga călătorie, am hotărât că arătam ca un pui de mistreț.

Nu conta de câte ori îmi spusese Ma ce formă și culoare de ochi frumoase și neobișnuite aveam sau de câte ori îmi spusese Star că-i plăcea să-mi mângâie pielea, care, după spusele ei, era moale și catifelată ca untul de cacao. Știam că erau amabile și atât, că doar nu eram oarbă pe lângă faptul că eram urâtă și nu-mi plăcea deloc să-și bată joc de aspectul meu. Aveam cinci surori frumoase, așa că făceam

orice, numai să nu intru în competiție cu ele pe tema asta. Electra – care întâmplător era supermodel – îmi spunea mereu că nu fac nici un efort în ceea ce mă privește, dar mi se părea că era o pierdere de timp și energie, pentru că nu aveam să fiu niciodată frumoasă.

Putem însă crea frumusețe și acum, în cea mai proastă perioadă a mea, mi-am mai adus aminte de ceva ce-mi spusese Pa când eram mai tânără.

Orice ți s-ar întâmpla în viață, dragă CeCe, singurul lucru pe care nu ți-l poate lua nimeni e talentul.

În momentul acela am crezut că era altă – ce cuvânt folosea Star? – platitudine, ca să compenseze faptul că arătam de tot rahatul, că eram o studentă de rahat și că mă purtam de rahat cu oamenii. De fapt, Pa se înșelase, pentru că, și dacă nu ți se poate lua talentul, oamenii tot îți pot distruge încrederea în tine cu comentariile lor negative și îți pot planta prostii în cap, de nu mai știi cine ești sau cum să faci cuiva pe plac, cu atât mai puțin ție. Asta mi se întâmplase la cursul de arte și de-asta abandonasem școala.

Cel puțin am învățat la ce nu mă pricep, m-am consolată singură. Ceea ce, conform profesorilor mei, se referea la toate modulele la care mă înscrisesem în ultimele trei luni.

În ciuda criticii pe care o promisem pentru lucrările mele, până și eu știam că, dacă-mi pierdeam încrederea în talentul meu, nu mai avea nici un sens să continui. Pur și simplu era ultimul lucru care-mi mai rămăsese.

M-am întors în dormitor și m-am întins din nou pe pat, în speranța că aceste ore de singurătate vor trece repede. Înțelegeam acum, în cele din urmă, motivul pentru care vedeam atât de mulți bătrâni care ședeau pe băncile din parcul Battersea în drum spre facultate. Chiar dacă era ger afară, tot aveau nevoie să-și confirme că mai existau ființe umane pe Pământ și că nu erau complet singuri.

Probabil că adormisem, pentru că am visat păianjeni și m-am trezit țipând. Mi-am dus automat mâna la gură ca să mă opresc în caz că ar fi trecut cineva pe coridor și ar fi putut crede că avea loc o crimă. Am decis că nu mai puteam sta nici o clipă singură în camera aia anostă, așa că m-am încălțat, mi-am luat aparatul foto și am coborât cu liftul la recepție.

Afară era coadă de taxiuri care așteptau. M-am urcat într-unul dintre ele și am cerut să fiu dusă la Grand Palace. Dintotdeauna mă amuzase și mă iritase în egală măsură faptul că Bangkok și ce mai văzusem în general din Thailanda părea să aibă un exces de personal. În orice magazin, chiar dacă intrai să-ți cumperi o pungă cu alune, era mereu o persoană care îți arăta drumul, alta la teighea și o a treia care îți puneia cumpărăturile în pungă. Munca era prost plătită, era o bătaie de joc. M-am simțit prost pentru ideile astea, dar apoi mi-am adus aminte că asta era motivul pentru care-mi plăcea să călătoresc: puneia lucrurile în perspectivă.

Șoferul m-a lăsat la Grand Palace și am urmat hoardele de turiști, mulți dintre ei mărturie vii ale recentei lor sosiri dintr-un climat mai rece prin umerii înroșiți de soare. În fața templului mi-am scos bocancii și i-am așezat lângă mulțimea de șlapi și teniși pe care-i lăsaseră ceilalți vizitatori pe trepte, apoi am intrat. Buda de Smarald cică avea peste cinci sute de ani și era cea mai cunoscută statuie din Thailanda. Numai că era mic în comparație cu multe alte statui ale sale pe care le văzusem. Strălucirea jadului și felul în care era sculptat trupul său îmi amintea de o șopârlă verde și luminoasă. Avea membrele fluide și, sinceră să fiu, deloc corect redade. Nu că ar fi contat – „el” era un lucru frumos.

M-am așezat cu picioarele încrucișate pe un covoraș și m-am bucurat de locul acela mare și liniștit, la adăpost de soare, înconjurată de alți oameni care probabil își studiau și ei buricul. Nu m-a pasionat niciodată religia, dar, dacă era să aleg una, budismul îmi plăcea cel mai mult pentru că mi se părea că are de-a face numai cu forța naturii, un miracol permanent după părerea mea, care se desfășura chiar în acel moment în fața ochilor mei.

Star zicea adesea că ar trebui să mă înscriu în Partidul Ecologic, doar pentru că, după ce mă uitam la vreo emisiune TV despre mediu, nu-mi mai tăcea gura de se sătura de mine, dar de ce-aș fi făcut asta? Vocea mea nu conta și eram prea proastă ca să mă ia cineva în serios. Tot ce știam era că plantele, animalele și oceanele care alcătuiesc ecosistemul nostru și cu ajutorul cărora supraviețuim sunt destul de mult ignorate.

– Dacă ar fi să venerez ceva, aia ar fi, i-am murmurat lui Buda.

El însuși era făcut din țărână, minerale extrase și transformate într-o adevărată frumusețe de-a lungul mileniilor și mă gândeam că el probabil înțelegea.

Având în vedere că acesta era un templu, mi-a trecut prin cap să-i pun o vorbă bună lui Pa Salt. Poate că bisericile și templele sunt un fel de locuri de convorbire ca la telefon sau la internet café: îți oferă legătura directă cu Cerul.

– Salut, Pa! Îmi pare rău că ai murit. Mi-e dor de tine mai mult decât credeam că o să-mi fie. Și îmi pare rău că nu te-am ascultat mereu când mi-ai dat sfaturi și când mi-ai oferit vorbe înțelepte și altele. Ar fi trebuit să te ascult pentru că uite unde am ajuns. Sper că ți-e bine acolo unde ești, am adăugat. Încă o dată, îmi pare rău.

M-am ridicat cu un nod stânjenitor în gât, pentru că îmi dădeau lacrimile și m-am dus la ușă. Tocmai când mă pregăteam să ies, m-am întors.

– Ajută-mă, Pa, te rog! i-am șoptit.

Mi-am cumpărat o sticlă cu apă de la un vânzător stradal și m-am dus spre râul Chao Phraya, de unde am urmărit traficul naval. Remorchere, bărci de viteză și barje late acoperite cu prelate negre își vedeau de rutina lor zilnică. M-am hotărât să iau un feribot și să fac o plimbare, fiindcă era ieftin și cel puțin era mai bine decât să stau în amărâta mea de cameră de la hotelul aeroportului.

În timp ce goneam pe apă, am văzut zgârie-nori de sticlă, cu temple aurii cuibărite între ei, iar pe malurile râului, debarcadere precare ce conectau casele de lemn la traficul de pe apă. Am scos aparatul meu de încredere, Nikonul pe care mi-l dăduse Pa în ziua în care împlinisem șaisprezece ani, „ca să fotografiezi orice te inspiră, draga mea”, spusese el. Am început să fac poze în neștire. Star mă tot boscorodea să trec la fotografia digitală, dar, cum nu mă înțelegeam bine cu tehnologia, am rămas cu ce-mi era familiar.

Am coborât de pe feribot. Cum am trecut de hotelul Oriental, m-am plimbat pe stradă și mi-am adus aminte cum îi oferisem lui Star un ceai în celebrul Authors' Lounge. Ne simțiserăm aiurea îmbrăcate în blugi și tricou, când toată lumea de-acolo era la patru ace.